

MATTHEÛS

10:34-39

Jezus volgen kan verdeeldheid, afwijzing en zelfs de dood met zich meebrengen.

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/10-34-39

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Jezus, het zwaard en christelijk geweld	8 min	3
2	Het zwaard als beeld van verdeeldheid	5 min	7
3	Familie of trouw aan Christus	5 min	10
4	Het kruis dragen en verwerping aanvaarden	6 min	13
5	Je leven verliezen om Christus	3 min	17
	Om verder te lezen		18

1

Jezus, het zwaard en christelijk geweld

Onze studies in het Evangelie van Mattheüs brengen ons nu bij hoofdstuk 10 en vers 34. We zijn nog steeds bezig met deze lange rede, waarin Jezus tot de twaalf spreekt wanneer Hij hen eropuit stuurt voor een evangelisatieactie van korte duur. Dit is een van de dingen die Hij tegen hen zegt, te beginnen bij vers 34:

Denk niet dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard. Want Ik ben gekomen om tweedracht te brengen tussen een man en zijn vader, en tussen een dochter en haar moeder, en tussen een schoondochter en haar schoonmoeder; en iemands huisgenoten zullen zijn vijanden zijn. Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mij niet waard; en wie zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mij niet waard. En wie zijn kruis niet op zich neemt en Mij navolgt, is Mij niet waard. Wie zijn leven vindt, zal het verliezen; en wie zijn leven verliest omwille van Mij, zal het vinden.

MATTHEÛS 10:34-39

Hij begint deze alinea met de woorden:

Denk niet dat ik gekomen ben om vrede op aarde te brengen. Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard.

Persoonlijk denk ik niet dat Jezus iemand was die de wapens zou hebben opgenomen om in een opstand tegen Rome te strijden, hoewel er in Zijn tijd veel Joden waren die dachten dat dit voor een loyale, vaderlandslievende Jood het juiste was om te doen.

In de tijd van Jezus vormden de Zeloten een groepering onder de Israëlieten, en een van Jezus' discipelen kwam uit die groepering. Zij waren degenen die de wapens wilden opnemen en de Romeinen omverwerpen, die Israël in die tijd bezet hielden. Velen probeerden Jezus bij dat plan te betrekken, en Hij leek er geen enkele belangstelling voor te tonen, omdat Zijn Koninkrijk niet van deze wereld was.

In Johannes 18:36 zei Jezus:

Jezus antwoordde: Mijn Koninkrijk is niet van deze wereld. Als Mijn Koninkrijk van deze wereld was, zouden Mijn dienaars gestreden hebben, opdat Ik niet aan de Joden overgeleverd zou worden, maar nu is Mijn Koninkrijk niet van hier.

JOHANNES 18:36

Ik geloof niet dat Jezus in een oorlog zou hebben gevochten. Ik geloof dat Hij, als de Vredenvorst, zoals Hij soms wordt genoemd — en zo wordt Hij beslist genoemd in het boek Jesaja, hoofdstuk 9 en vers 6 — niet op die manier vrede zou bevorderen.

Hij heeft daar trouwens de gelegenheid toe gehad. In Johannes 6:15 was er een moment waarop vele duizenden Israëlieten Hem volgden. Daar staat dat Hij zag dat zij op het punt stonden Hem met geweld mee te nemen en Hem koning te maken. Dat wil zeggen, ze zouden Hem met geweld tot leider van hun opstand tegen Rome maken, en Hij wilde daar niets mee te maken hebben. Hij stuurde de menigten weg en trok Zich terug om alleen te bidden.

Jezus was volgens mij niet het type dat ten oorlog trok of met het zwaard toesloeg. Er was een moment in de hof, toen Hij gearresteerd zou worden, waarop een van Zijn discipelen vroeg:

En toen zij die bij Hem waren, zagen wat er ging gebeuren, zeiden ze tegen Hem: Heere, zullen wij er met het zwaard op in slaan?

LUKAS 22:49

Petrus pakte een zwaard en probeerde Jezus daadwerkelijk lichamelijk te verdedigen, met als gevolg dat hij het oor van een man afhakte. Jezus genas het oor van de man en zei tegen Petrus:

Toen zei Jezus tegen hem: Doe uw zwaard terug op zijn plaats, want allen die naar het zwaard grijpen, zullen door het zwaard omkomen.

MATTHEÛS 26:52

Het lijkt duidelijk dat Jezus niet iemand was die geweld bevorderde, en in het bijzonder niet het gebruik van het zwaard.

Er zijn veel christenen die vinden dat het soms juist is om ten oorlog te trekken en dat christenen zelf in een oorlog zouden moeten vechten. Hierover bestaat al heel lang verdeeldheid. Gedurende de eerste drie eeuwen van de christelijke kerk was het standpunt van de kerkvaders dat het niet gepast is voor christenen om in een oorlog te vechten.

Een van de kerkvaders verwoordde het heel goed toen hij zei: „Christus staat ons niet eens toe onze vijanden te verafschuwen of te vervloeken. Hoeveel minder gepast is het dan dat wij eropuit trekken en hen met het zwaard doden?” Dit was gedurende verscheidene eeuwen de houding van de vroege kerk. Hoewel zij werden bedreigd door gewapende machten die bereid waren het zwaard tegen hen te gebruiken, boden zij liever geen verzet. Zij lieten zich onthoofden, voor de leeuwen werpen of op een andere manier vervolgen.

Jakobus verwijst hiernaar in Jakobus hoofdstuk 5, waar hij de vervolgers van de christenen bestraft. Dat is de context van deze uitspraak. Over degenen die de christenen vervolgen, zegt hij in Jakobus hoofdstuk 5 en vers 6:

U hebt de rechtvaardige veroordeeld en gedood en hij verzet zich niet tegen u.

JAKOBUS 5:6

Dat wil zeggen, de rechtvaardige man verzet zich niet tegen hen terwijl zij hem veroordelen en vermoorden.

Zo reageerde de vroege gemeente op aanvallen. Zij namen het zwaard niet op, omdat zij begrepen dat Jezus niet wilde dat zij dat deden.

Toen Constantijn keizer van Rome werd en later christen werd, of beleed christen te zijn geworden, raakte dit alles enigszins met elkaar vermengd. Het waren voordien de Romeinen en de keizers geweest die de christenen vervolgden, maar nu beleed de keizer zelf christen te zijn. Hij hield niet alleen op christenen te vervolgen, hij begon het christelijke geloof te bevorderen. Hierdoor raakten het christelijke geloof en de staat zelf in de publieke opinie met elkaar vereenzelvigd. De Romeinse staat werd onderdeel van het christelijke geloof. Het geheel ging de christenheid heten. En toen werden de oorlogen van Rome natuurlijk de oorlogen van de heilige kerk, en werd alles veel verwarrender. Zo ontwikkelden mensen als Augustinus later een nieuwe opvatting over christenen die oorlog voeren. Die verschilde van de opvatting van de vroegere kerkvaders en waarschijnlijk van die van Jezus. Die nieuwe opvatting was ontleend aan Plato. Het was Plato, de heidense filosoof, die als eerste de beginselen bedacht van wat gewoonlijk de rechtvaardige oorlog wordt genoemd. Daarmee wordt een oorlog bedoeld die rechtvaardig is, een oorlog die juist en billijk is en waaraan men terecht kan deelnemen. Aan een onrechtvaardige oorlog deelnemen is niet juist. Augustinus nam dit van Plato over en bracht het in het christelijke geloof binnen. Het werd de normatieve christelijke leer, zelfs tot op de dag van vandaag. De meeste christenen geloven dat er bepaalde oorlogen zijn waaraan christenen zouden moeten deelnemen. Dit is, in het algemeen gesproken, de theorie van de rechtvaardige oorlog.

Sinds de tijd van de Reformatie is er een heropleving geweest onder christenen die geloven dat het verkeerd is als christenen oorlog voeren. Deze mensen nemen het standpunt in dat de discipelen innamen en dat de vroege gemeente drie eeuwen lang innam. Deze mensen waren de wederdopers, de mennonieten en degenen die tot dezelfde stroming behoorden. Die groep bestaat nog steeds. Ook de quakers namen dit standpunt in. Er zijn enkele andere christenen die mennoniet noch quaker zijn, maar die door het lezen van de Schrift tot deze conclusies zijn gekomen. Er bestaat in de gemeente dus natuurlijk verschil van mening over de vraag of christenen oorlog zouden moeten voeren.

2

Het zwaard als beeld van verdeeldheid

De reden dat ik je al deze achtergrond geef, is dat het vers waar we naar kijken, Mattheüs 10:34, vaak een rol speelt in dit debat. Degenen die vinden dat christenen bereid moeten zijn oorlog te voeren en dat het juist is om oorlog te voeren, halen dit vers vaak aan. Want degenen die geen oorlog willen voeren en niet geloven dat dit juist is, halen gewoonlijk Jezus aan. Degenen die zich tegen dit standpunt willen verzetten, willen Jezus ook ter ondersteuning van hun eigen standpunt aanhalen. Jezus zei:

Denk niet dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde;
Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard.

MATTHEÛS 10:34

Dit zou erop wijzen dat iedereen die denkt dat Jezus kwam om een idyllische, pacifistische en vreedzame wereld te brengen, het beslist bij het verkeerde eind heeft. Jezus zei immers dat Hij kwam om een zwaard te brengen en geen vrede. Daarom, zo redeneren zij, is het juist dat christenen het zwaard opnemen, omdat Jezus Zelf verklaarde dat Hij daar voorstander van was en dat Hij niet kwam om het af te schaffen.

Ik zal op dit moment geen van de andere argumenten van degenen die zo redeneren bestrijden. Maar dit specifieke vers leent zich op geen enkele wijze voor deze interpretatie. Toen Jezus zei:

Denk niet dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard. Want Ik ben gekomen om tweedracht te brengen tussen een man en zijn vader, en tussen een dochter en haar moeder, en tussen een schoondochter en haar schoonmoeder; en iemands huisgenoten zullen zijn vijanden zijn. Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mij niet waard; en wie zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mij niet waard. En wie zijn kruis niet op zich neemt en Mij navolgt, is Mij niet waard. Wie zijn leven vindt, zal het verliezen; en wie zijn leven verliest omwille van Mij, zal het vinden.

MATTHEÛS 10:34-39

bedoelde dit niet dat Jezus het gebruik van het zwaard bepleitte. Wat Hij zei, is dit: als je denkt dat de komst van de Messias zal leiden tot een vreedzaam, onverdeeld koninkrijk, dan vergis je je. De komst van de Messias zal juist conflict brengen. De komst van de Messias zal verdeeldheid brengen.

Het is zelfs interessant dat in de parallelle passage in Lukas wordt gezegd:

Denkt u dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde? Nee, zeg Ik u, maar eerder verdeeldheid.

LUKAS 12:51

Zo luidt het in de versie van Lukas. We kunnen dus zien dat een zwaard hier geen letterlijk zwaard betekent, in de zin dat Jezus Zijn discipelen opdraagt zwaarden te bemachtigen. Hij zei daarentegen dat ze vijandigheid en verdeeldheid van de kant van mensen moesten verwachten.

Dat betekent niet dat de discipelen degenen moeten zijn die vijandigheid en verdeeldheid veroorzaken. Wanneer Hij zegt: „Ik ben gekomen om een man op te zetten tegen zijn vader, een dochter tegen haar moeder en een schoondochter tegen haar schoonmoeder, en de vijanden van een man zullen zijn eigen huisgenoten zijn”, bepleit Jezus niet dat zonen zich tegen hun vader en dochters zich tegen hun moeder moeten keren. Hij zegt eenvoudigweg dat dit te verwachten is wanneer de christen stelling neemt voor Christus en anderen in het gezin, in de buurt en onder naaste familieleden en vrienden Christus niet volgen. Zij zullen aanstoot nemen en ze zullen je vervolgen.

Jezus spreekt over vervolging. Hij zegt niet dat christenen mensen moeten vervolgen die tegen hen zijn. Hij zegt dat dit is wat ze kunnen verwachten dat hun overkomt. Wanneer Jezus zegt dat mensen je zullen vervolgen, bepleit Hij niet de vervolging van christenen. Hij voorspelt die eenvoudigweg. Hij zegt eenvoudigweg dat dit het gevolg zal zijn wanneer je ervoor kiest Christus te volgen.

Wanneer Hij dus zegt:

Ik ben gekomen om het zwaard te brengen, bedoelt Hij niet dat Hij ervoor pleit dat mensen tegen elkaar het zwaard opnemen. Hij waarschuwt de discipelen dat hun navolging van Hem tot gevolg zal hebben dat er mensen zullen zijn die zich tegen hen verzetten, dat er verdeeldheid zal zijn en dat er zelfs mensen met zwaarden zullen zijn die hen aanvallen. Maar nergens hier suggereert Hij dat de discipelen zelf het zwaard moeten opnemen.

Hij had in feite in dezelfde rede, eerder in Mattheüs 10:16, gezegd:

Zie, Ik zend u als schapen te midden van de wolven; wees dus bedachtzaam als de slangen en oprecht als de duiven.

MATTHEÛS 10:16

Hoe kan iemand zo ‘onschadelijk als een duif’ zijn en toch met het zwaard tegen zijn vervolgers vechten? De Engelse Bijbelvertaling waarop deze uitleg is gebaseerd, gebruikt hier ‘harmless’; de HSV heeft ‘oprecht’. Dat klinkt mij niet logisch in de oren, en ik denk ook niet dat Jezus het zo bedoeld heeft. Ik denk dat degenen die deze

woorden van Jezus gebruiken om te proberen van Jezus een voorstander van oorlogvoering te maken, hun bewijs beter ergens anders kunnen zoeken. Want deze passage leent zich daar absoluut niet voor.

3

Familie of trouw aan Christus

Trouwens, toen Jezus zei dat Hij gekomen was om een man tegen zijn vader op te zetten en een dochter tegen haar moeder, enzovoort, en eindigde met de uitspraak dat de vijanden van een man zijn eigen huisgenoten zullen zijn, citeerde Hij in feite uit het Oude Testament, uit een van de kleine profeten. Hij citeerde uit Micha, hoofdstuk 7, vers 6. Ik begin bij vers 5:

Geloof een vriend niet, vertrouw niet op een huisvriend, bewaak de deuren van uw mond voor haar die in uw schoot ligt. Want de zoon maakt de vader te schande, de dochter staat op tegen haar moeder, de schoondochter tegen haar schoonmoeder: iemands vijanden zijn zijn eigen huisgenoten.

MICHA 7:5-6

Wat de profeet Micha hier doet, is eenvoudig beschrijven hoe verdorven het volk Israël in zijn tijd was geworden. Hij zegt dat je niemand kunt vertrouwen. Je kunt je vrouw, die naast je in bed ligt, je geheimen niet toevertrouwen. Ze zal je verraden. Hij zegt dat je een vriend niet moet vertrouwen en je vertrouwen niet op een metgezel moet stellen. Want zelfs zonen onteren hun vaders, dochters komen in opstand tegen hun moeders en schoondochters tegen hun schoonmoeders. De vijanden van een man zijn de mensen uit zijn eigen huis. Hij beschrijft eenvoudig hoe ontrouw de mensen in Israël tegenover elkaar zijn en hoe de rechtvaardige niemand zal hebben die hij kan vertrouwen, zelfs niet binnen zijn eigen familie.

Jezus neemt die Schrifttekst uit Micha en zegt dat het volgen van Hem dit in jullie leven werkelijkheid zal laten worden. Er zullen mensen zijn die de heerschappij van Christus in hun leven aanvaarden, maar hun vaders, moeders of kinderen doen dat

niet. Er zal verdeeldheid in de familie zijn. Er zal haat zijn. Er zal afwijzing zijn. Maar Jezus heeft nooit aangegeven dat je vanwege de afwijzing die je zult ervaren, voor discipelschap moet terugdeinzen.

Veel mensen zullen alles doen om afwijzing te vermijden, omdat afwijzing heel pijnlijk is. Maar Jezus gaf aan dat het beslist de moeite waard is om omwille van Hem door mensen afgewezen te worden. David zei in de Psalmen:

Want mijn vader en mijn moeder hebben mij verlaten, maar de HEERE zal mij aannemen.

PSALMEN 27:10

Dat is beslist wat Jezus ons wil laten beseffen. We kunnen vrienden verliezen. We kunnen de loyaliteit van familieleden verliezen. Ze kunnen ons verstoten als we Jezus volgen, maar dat is de moeite waard. De Heere zal je opnemen. De Heere zal je aanvaarden. Door God aanvaard worden is veel belangrijker dan door mensen aanvaard worden.

Waarom zou iemand zich druk maken om de goedkeuring van mensen? Gods goedkeuring daarentegen doet er werkelijk toe. God is alles. God is van het allergrootste belang. Als God ons afwijst, verkeren we voor eeuwig in grote moeilijkheden, zelfs als alle mensen ons prijzen.

Jezus gaat verder en zegt:

Denk niet dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard. Want Ik ben gekomen om tweedracht te brengen tussen een man en zijn vader, en tussen een dochter en haar moeder, en tussen een schoondochter en haar schoonmoeder; en iemands huisgenoten zullen zijn vijanden zijn. Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mij niet waard; en wie zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mij niet waard. En wie zijn kruis niet op zich neemt en Mij navolgt, is Mij niet waard. Wie zijn leven vindt, zal het verliezen; en wie zijn leven verliest omwille van Mij, zal het vinden.

MATTHEÛS 10:34-39

Wat Hij zegt, heeft natuurlijk betrekking op een situatie waarin er een conflict is. Je hebt de gelegenheid om Jezus te volgen, maar je familieleden zijn ertegen en verbieden je dat te doen. Dan is er voor jou een conflict tussen hen en Christus. Je moet óf aan hen óf aan Christus trouw zijn.

Op een andere plaats, in Mattheüs hoofdstuk 6, zei Jezus:

Niemand kan twee heren dienen, want of hij zal de ene haten en de andere liefhebben, of hij zal zich aan de ene hechten en de andere minachten. U kunt niet God dienen en de mammon.

MATTHEÛS 6:24

Je kunt niet God en geld dienen. Je moet aan de een of aan de ander trouw zijn. Zo is het ook met familierelaties. Als iemand meer van zijn vader en moeder houdt dan van Christus, zal hij zijn vader en moeder volgen in plaats van Christus wanneer die vader of moeder hem verbiedt te doen wat juist is in Gods ogen en hem verbiedt Jezus te volgen. Die persoon is Jezus niet waardig.

Hij zegt:

Wie meer van zijn zoon of dochter houdt dan van mij, is mij niet waard.

Ik heb mensen gekend die zich na hun pensionering geroepen voelden om het zendingsveld in te gaan, maar die door hun volwassen kinderen onder druk werden gezet om thuis te blijven, omdat de kleinkinderen oma en opa in de buurt nodig hadden, enzovoort. In sommige gevallen heb ik meegemaakt dat grootouders zich van Gods roeping afkeerden om hun kinderen tevreden te stellen. Jezus zei:

Wie meer van zijn zoon of dochter houdt dan van mij, is mij niet waard.

Hij zegt ook:

Wie zijn kruis niet op zich neemt en mij volgt, is mij niet waard.

4

Het kruis dragen en verwerping aanvaarden

Wat betekent het om je kruis op je te nemen? Christenen dragen al eeuwenlang kleine sierkruisjes aan kettinkjes om hun hals. Is dat wat het betekent om je kruis te dragen: dat je als sieraad een kruis om je hals draagt?

In Bijbelse tijden was een kruis geen sieraad, en Jezus en Zijn discipelen zouden het nooit zo hebben opgevat. Een kruis was een ruw stuk hout, eigenlijk twee stukken hout, zoals het kruis waaraan Jezus werd gekruisigd. Het was een methode om misdadigers terecht te stellen. Als iemand werkelijk werd gehaat door de samenleving en de overheid en ter dood was veroordeeld, werd hij op deze wrede manier terechtgesteld: door kruisiging. Hij werd aan dit hout gespijkerd en eraan gehangen, soms dagenlang voordat hij stierf. Het was een martelende en afschuwelijke manier om te sterven. Het kruis was in de tijd van Jezus dan ook geen religieus symbool. Het was eenvoudigweg een vorm van terechtstelling, zoals tegenwoordig de elektrische stoel of een dodelijke injectie. Als Jezus nu zou spreken, zou Hij misschien zeggen: „Wie zijn dodelijke injectie niet op zich neemt, kan Mijn discipel niet zijn,” of: „is Mij niet waard.” Natuurlijk heeft Hij het niet over daadwerkelijke zelfmoord. Hij heeft het

er niet over dat je jezelf werkelijk moet doden. Wat Hij zegt, is dat de mensen in Zijn tijd die een kruis droegen, door de samenleving waren verworpen en dat hun manier van leven door de samenleving was veroordeeld. Daar gaat het om. Gewoonlijk waren de mensen die werden gekruisigd misdadigers, en hun manier van leven werd door de autoriteiten als misdadig beschouwd. Daarom werden ze op deze manier terechtgesteld.

Als je een man een kruis door de straten van Jeruzalem zag dragen, zag je een man die veroordeeld was. Zijn manier van leven was veroordeeld. Hij was door iedereen verworpen. Hij had geen vrienden meer. Hij had geen rechten. Hij was een veroordeeld man. Jezus zei dat je, wanneer je Mij volgt, erop voorbereid moet zijn zo behandeld te worden. Je moet bereid zijn als een man te zijn die een kruis draagt, en je moet aanvaarden dat de wereld jouw manier van leven verwerpt. Zij hebben je veroordeeld omdat je Mij volgt. Ze keuren het niet goed. Ze behandelen je als een overtreder omdat je doet wat juist is.

Denk niet dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard. Want Ik ben gekomen om tweedracht te brengen tussen een man en zijn vader, en tussen een dochter en haar moeder, en tussen een schoondochter en haar schoonmoeder; en iemands huisgenoten zullen zijn vijanden zijn. Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mij niet waard; en wie zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mij niet waard. En wie zijn kruis niet op zich neemt en Mij navolgt, is Mij niet waard. Wie zijn leven vindt, zal het verliezen; en wie zijn leven verliest omwille van Mij, zal het vinden.

MATTHEÛS 10:34-39

Dat betekent dat als je niet bereid bent alle verwerping te aanvaarden die hoort bij het volgen van Jezus — de verwerping door de wereld — je Hem niet waard bent.

We kennen deze uitspraak misschien heel goed zonder die werkelijk tot ons hart te laten doordringen. Denk er eens even over na. Wat betekent het om te aanvaarden dat de samenleving jou volledig verwerpt? Zou je opkomen voor wat juist is als je wist dat iedereen met wie je werkt, iedereen in je familie en iedereen op je school je daarom zou veroordelen, je daarom zou verwerpen en je zou zien als iemand die erger is dan uitschot en gekruisigd zou moeten worden? Er zijn samenlevingen waarin ze zelfs zo ver gaan dat ze hen daadwerkelijk kruisigen. Er zijn op dit moment islamitische landen waar christenen door hun vervolgers worden gekruisigd. Er zijn andere landen waar ze geen kruisiging toepassen, maar waar christenen vanwege hun geloof in de gevangenis belanden, worden gemarteld en ter dood worden gebracht.

Ben je bereid dit te doen? Ben je bereid dit voor Christus onder ogen te zien? Zo niet, dan ben ik bang dat Hij heeft gezegd dat je Hem niet waard bent. Wanneer Hij zegt:

„Je bent Mij niet waard”, bedoelt Hij dat je niet aan de eisen kunt voldoen. Je kunt geen discipel zijn. Je kunt Hem niet volgen. Je kunt geen christen zijn. Het woord „discipel” in de Schrift betekent hetzelfde als het woord „christen”. In Handelingen 11:26 vinden we de definitie van „christen”. Daar staat:

En het gebeurde dat zij een heel jaar met de gemeente samenkwamen en een grote menigte onderwezen en dat de discipelen voor het eerst in Antiochië christenen genoemd werden.

HANDELINGEN 11:26

Een discipel en een christen zijn dus hetzelfde.

In een andere passage, in Lukas 14, zei Jezus over degene die vader en moeder boven Hem stelt:

Als iemand tot Mij komt en niet haat zijn eigen vader en moeder en vrouw en kinderen en broers en zusters, ja, ook zelfs zijn eigen leven, die kan Mijn discipel niet zijn.

LUKAS 14:26

Hier zegt Hij:

„Wie zijn kruis niet op zich neemt en Mij volgt, is Mij niet waard.”

In Lukas 14 zegt Hij:

En wie zijn kruis niet draagt en achter Mij aan komt, kan geen discipel van Mij zijn.

LUKAS 14:27

In Mattheüs zegt Hij:

Die is mij niet waard.

In wezen ben je niet in staat een van de Zijnen te zijn als je niet bereid bent Hem alles voor je te laten zijn.

5

Je leven verliezen om Christus

Uiteindelijk zegt Hij:

Denk niet dat Ik gekomen ben om vrede te brengen op de aarde; Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar het zwaard. Want Ik ben gekomen om tweedracht te brengen tussen een man en zijn vader, en tussen een dochter en haar moeder, en tussen een schoondochter en haar schoonmoeder; en iemands huisgenoten zullen zijn vijanden zijn. Wie vader of moeder liefheeft boven Mij, is Mij niet waard; en wie zoon of dochter liefheeft boven Mij, is Mij niet waard. En wie zijn kruis niet op zich neemt en Mij navolgt, is Mij niet waard. Wie zijn leven vindt, zal het verliezen; en wie zijn leven verliest omwille van Mij, zal het vinden.

MATTHEÛS 10:34-39

De uitdrukking „je leven vinden” kan je een beetje in verwarring brengen. Wat betekent het om je leven te vinden? Hij verwoordde hetzelfde punt duidelijker in Mattheüs 16:25, waar Hij zei:

Want wie zijn leven zal willen behouden, die zal het verliezen; maar wie zijn leven zal verliezen om Mij, die zal het vinden.

MATTHEÛS 16:25

Dat is wat Hij bedoelt. Als je probeert je eigen leven te redden door compromissen te sluiten, zul je het toch verliezen. Als je Christus onder marteling verloochent om aan de dood te ontkomen, zul je toch niet eeuwig leven. Je zult op een bepaald moment nog altijd sterven. Je zult alleen ontrouw sterven. Als je probeert je leven te redden door Christus te verwerpen, zul je je leven toch verliezen. Je zult het niet voor altijd

hebben. Maar als je je leven omwille van Hem verliest, als je voor Hem sterft, dan zul je het terugvinden in het eeuwige leven. Je zult een tijdelijk leven inruilen voor een leven dat eeuwig duurt.

Hij maakt natuurlijk duidelijk dat het volgen van Hem het middel is waardoor je mogelijk je leven verliest. Je zou je leven kunnen verliezen doordat mensen je vervolgen en doden omdat je christen bent. Dat kan voor ons in Amerika heel onwerkelijk lijken, omdat er op dit moment eenvoudigweg geen mensen zijn die christenen zonder meer doden, althans nog niet met goedkeuring van de overheid. Maar je kunt zien dat de temperatuur ook hier stijgt. Vervolging van christenen ontbreekt niet, en misschien is zelfs martelaarschap niet ver weg.

Ben je bereid Jezus helemaal tot het einde te volgen? Ben je bereid om vanwege Hem verworpen en gedood te worden, als dat is wat ervoor nodig is? Zo niet, dan kan ik alleen maar aanhalen wat Jezus over jou heeft gezegd:

En wie zijn kruis niet draagt en achter Mij aan komt, kan geen discipel van Mij zijn.

LUKAS 14:27

Dit is de prijs van discipelschap. Jezus moedigde mensen altijd aan om die prijs te berekenen voordat ze Hem volgden. Bereken hem. Het is de moeite waard.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 10:34-39
- Johannes 18:36
- Lukas 22:49
- Mattheüs 26:52
- Jakobus 5:6
- Mattheüs 10:34
- Lukas 12:51

- Mattheüs 10:16
- Micha 7:5-6
- Psalmen 27:10
- Mattheüs 6:24
- Handelingen 11:26
- Lukas 14:26
- Lukas 14:27
- Mattheüs 16:25

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.